

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

nedgang, medmindre de er i stand til at optage lån og dermed finansiere et højere privatforbrug, end deres reelle lønfremgang berettiger dem til.

Ser man på de erhvervsdrivendes indtjeningsmuligheder i det kommende år, ja, så er billedet nøjagtig lige så mørkt. Der er intet i dette finanslovsforslag, der gør danske varer billigere, der er intet, der vil stimulere erhvervslivet til en ekstra indsats. Tværtimod bevirker det store underskud på statsbudgettet med heraf følgende store statslige lånoptagelser en forhøjelse af bl. a. renteniveaue. Reallønsudhulingen hos lønmodtagerne vil stimulere lønglidningen. Hertil kommer yderligere restriktioner, som bl. a. følger af forskellig lovgivning, både den, der blev vedtaget i august og den, som sandsynligvis vil blive vedtaget i det kommende år. Alt i alt et særdeles mørkt billede både for erhvervsliv og for lønmodtagere. De eneste grupper, der tilsyneladende kan få en nogenlunde hæderlig indtægtsfremgang i det kommende år, er, hvis man ser på beregningerne fra det økonomiske sekretariat, folkepensionisterne og muligvis også de arbejdsløse. Folkepensionisterne skønnes i det økonomiske sekretariats beregning at få en lønstigning på brutto 14 pct. Men til de produktive kræfter, de kræfter, der skal bringe os ud af vore økonomiske problemer, er der som sagt intet som helst opløftende.

Ude omkring bliver man ofte spurgt om, hvordan det kan lade sig gøre, at en socialdemokratisk mindretalsregering får lov til hele tiden at øge socialiseringen, øge statsstyringen, bestandig forringe erhvervslivets vilkår, bestandig forringe lønmodtagernes vilkår og fortsætte den uhyrlige gældsætning af Danmark. Hvordan kan dette lade sig gøre? spørger man. Hvordan kan partierne venstre, det konservative folkeparti, centrumdemokraterne, kristeligt folkeparti m. v. hele tiden være med til at hjælpe den socialdemokratiske regering til at gennemføre denne ulykkelige udvikling i Danmark? Det er jo et berettiget spørgsmål, for hvis man lytter til, hvad disse partier siger både under valgkampen, ved fremkomsten af finanslovsforslaget, ved udtalelser på vælgermøder rundt omkring i landet etc. etc., ja, så må man konstatere, at disse udtalelser står i en skærende modstrid med den faktiske politik, disse partier fører herinde i folketinget. Disse partier

siger, de ikke er socialistiske. De siger, de ønsker, at de offentlige udgifter skal nedsættes, og at skatterne skal nedsættes. Hvordan kan det så være, at de igennem de senere år har gjort nøjagtig det stik modsatte af det, de hele tiden går og siger de vil gøre?

Ved septemberforliget i 1975 gjorde de det, i foråret 1976 gjorde de det, ved augustforliget 1976 gjorde de det, ved februarforliget 1977 gjorde de det, og ved augustforliget 1977 gjorde de det. I alle disse tilfælde øgede de socialiseringen, øgede statsstyringen, øgede de offentlige udgifter og øgede skatterne.

Alt i alt har disse forlig vel skønsomt medført, at de offentlige udgifter er steget med omkring 18.000 kr. pr. gennemsnitsfamilie. Med andre ord: 18.000 kr. administreres nu mere af bureaukraterne og mindre af folk selv, altså en politik, der i virkelig kraftig udstrækning har været med til at øge socialiseringen her i landet.

Det spørgsmål, der bliver tilbage, er ganske enkelt: når disse partier hele tiden forsøger på at bringe Danmark i en mere og mere socialistisk retning – for det er jo rent faktisk det, der bliver konsekvensen af den politik, de fører herinde – er de så ikke i grunden socialistiske partier? Man kan næsten ikke drage nogen anden konklusion, for man er jo nødt til at dømme folk på deres handlinger og ikke på, hvad de siger, især når der er en så direkte modstrid mellem, hvad de siger, og hvad de gør.

Jeg tror, jeg fremover vil begynde at betegne disse partier som det, de åbenbart rent faktisk er, socialistiske partier, i stedet for at sige ikke-socialistiske partier. De kan jo ikke undskylde sig med, at der ikke er et flertal for andet end socialdemokratiske løsninger. Det, disse partier rent faktisk burde sige til socialdemokratiet, er: vi vil ikke længere være med til at foretage nogen som helst form for forhøjelse af de offentlige udgifter, tværtimod. Hvis socialdemokratiet ønsker forlig med os, skal dette forlig indeholde en nettonedsættelse af de offentlige udgifter, en nettonedsættelse af skattetrykket, en nettonedsættelse af statsstyringen og dermed af socialiseringsgraden her i samfundet.

Hvis disse partier havde gjort det de sidste to år, havde vi i dag stået i en langt, langt bedre situation, end vi gør i øjeblikket.

Hvad ville socialdemokratiet gøre, hvis partierne nu simpelt hen sagde til socialde-